Йде мати і дитя несе,
ховається в дорозі.
її під зорями спасе
короткий сон у стозі.

Якраз під зорями Різдва
я — стіг сухого сіна.
Овеча тепла голова,
повисмикавши зліва

найтонші стебла золоті
дитину гріє, лиже.
Я тут поліг. Я — сіна стіг.
Зі мною веселіше.